

ΟΙ ΙΗΣΟΥΙΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

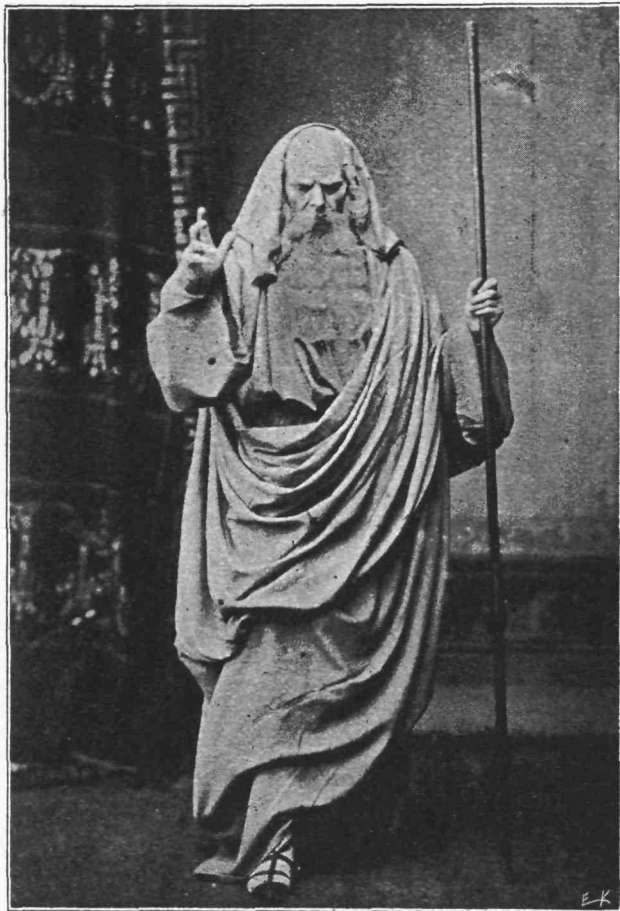
Με τὸν πόνο, ποῦ ὑπέφερα καὶ ἀκόμα ὑποφέρω γι' αὐτήν, μοῦ φαίνεται πῶς ἄξια κέρδισα κάποια θέσι στὸν Παράδεισο. Καὶ ἂν ποτε ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ κακό, ποῦ μοῦκανε, τὴν στείλουνε στὴν Κόλασι, θὰ παρακαλέσω γονατιστὸς τὸν Θεὸ νὰ μᾶς ἀλλάξῃ τὴν θέσι, ἂν δὲν θέλει νὰ ἐνώσῃ καὶ τοὺς δύο μας ἐκεῖ.

Καὶ ἂν ἀπὸ κεῖ ποῦ θὰ βρίσκομαι, ἰδῶ πῶς τὸ τραγουδι σου τὴν τρομάζει, θαρθῶ μέσα σ' ἕνα σου ὄνειρο, ἀγαπημένε μου φίλε, καὶ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ τὴν ἀφήσῃς ἡσυχη καὶ χωρὶς πλάνα ὄνειρα νὰ τῆς ἀνησυχοῦν τὸν ἥρεμό της ὕπνο.

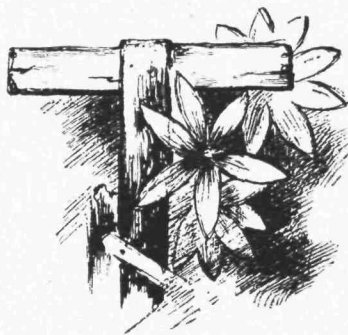
Καὶ τώρα σ' ἀφίνω· ἴσως ξανασυναντηθοῦμε, ἴσως ὄχι. Μὰ ἂν τύχῃ καὶ δὲν σὲ ἰδῶ ἄλλη φορὰ στὴ ζωὴ μου, μιὰ χάρι — τὴν τελευταία, ποῦ σοῦ ζητῶ — μὴ μοῦ τὴν ἀρνηθῇς.

Ὅταν μὲ ἰδῇς στὸ κρεβάτι τῆς ἀγωνίας καὶ ὅγῃς τὸ ἕνα μου χέρι νὰ σκαλώσῃ στὸν οὐρανό, ἐνῶ τὸ ἄλλο θ' ἀποχαιρετᾷ τὴ γῆ καὶ σὲ σένα, ἀγαπημένε μου φίλε, θὰ δίνη τὸ στερνό του χᾶδι, τρέξε τότε καὶ μέσα στὴ στερνὴ μου πνοὴ θ' ἀκούσῃς νὰ πετᾷ τὸ νομά της, τονισμένο στὴν ὕστερη ματωμένη νότα τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ ἀπελπισμένου.

A. ΖΗΝΩΝ

Benjamin Leino ὡς Τερεσίας.

Ο σπουδαιότερον γεγονός τῆς 2 Δεβρίου 1641 ἐν Ἀθήναις ἦτο ἡ ἀφίξις ἐκ Ναυπλίου τοῦ Ἱησουϊτοῦ Φραγκίσκου Blaideau. Ζωηρότατος καὶ εὐθυμότατος δι-

ἤλθε τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς τῆς πόλεως, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν εὐφυσέστατον ἰδικόν μας Διάκον τὸν τότε νεαρὸν Δαμασκηνόν, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἄρχοντας καὶ λογίους Δημήτριον Βενιζέλον καὶ Νικόλαον Μιχαήλ Ἀλεξινᾶν

Ἐγκατεστάθη λοιπὸν ὁ Πάτερ-Φραγκίσκος ἐν Ἀθήναις ὡς διδάσκαλος ξένων γλωσσῶν καὶ τῶν μαθηματικῶν, ἰδίως Ἀστρονομίας, κατῳρῶσε δὲ μετ' ὀλίγον νὰ γίνῃ ἀγαπητότατος καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ὀθωμανοῖς.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πασᾶς τοῦ Εὐρύπου, ὁ φοβερός Μουσταφᾶ Μπέης, τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὴν Χαλκίδα ὅπου ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐκτάκτου εὐπροσηγορίας, λαθὼν τὴν ὑπόσχεσίν του ὅτι θὰ κόμῃ εἰς τὰς Ἀθήνας «νὰ τὸν ἔχουν ἀπάνω στὸ κεφάλι τους».

Ὁ Πάτερ Φραγκίσκος ἐπανελθὼν ἐγκατεστάθη εἰς ὠραίαν καὶ κεντρικὴν οἰκίαν, ἔχων πλαγίως καὶ μικρὰν ἐκκλησίαν Ἑλληνικὴν, ἴσως τὴν τὴν Ἀγίαν Δύναμιν τοῦ Μετοχίου τῆς Πεντέλης εἰς ἣν διέμενεν ὁ Διάκκος ἔχων σχολὴν μὲ 25 μαθητάς.

Ἡ παρὰ τοῦ Φραγκίσκου ὁμῶς ὑπὸ τίσσον αἰσίους οἰωνοὺς παγεῖσα φωλεὰ, ταχέως κατεστράφη, εἴτε ὑπὸ τῶν ῥιφθέντων κατ' αὐτῆς λίθων, ὡς ἰσχυρίζεται εἰς περιηγητῆς, εἴτε ἀπλῶς ἐγκαταλειφθεῖσα δι' ἑλλειψιν ἐν τῷ τόπῳ πνευματικῆς τροφῆς.

Ὅντως δὲ οἱ διάδοχοι τοῦ Φραγκίσκου καὶ ἰδίως οἱ πατέρες Ῥιχάρδος καὶ Θεοστέρος φαίνεται ὅτι τὸ παρεξήλωσαν· ὑπέστησαν λοιπὸν καταδιώξεις καὶ ἀπέδρασαν διὰ νυκτὸς εἰς Εὐβοίαν, ὅπου ὑπῆρχε κοινότης καθολικῶν καὶ ἰδίως τὰ πληρώματα τῶν γαλερῶν τοῦ Βέη, ἀποτελούμενα ἀπὸ αἰχμαλώτους Φράγκους. Εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις καταδιώξιν συνετέλεσεν ἰδίως καὶ ἡ παρὰ τοῖς Τούρκοις ἐγερθεῖσα ὑπόνοια, ὅτι ἦσαν πολιτικοὶ κατάσκοποι.

Περὶ τοῦ Ἱησουϊτοῦ Ῥιχάρδου, περιηγητῆς τις διηγεῖται τὰ ἑξῆς. «Διερχόμενος διὰ Θηβῶν συνήντησα τὸν πασᾶν Κετερτζή-ὀγλοῦ Καραμὰν Βεγλέρβεην, ἐπιστρέφοντα

Maria Bångman ὡς Εὐρυδίκη.

Katri Rautio ὡς Ἀντιγόνη.

εἰς Κρήτην. Ὁ παῖς ἠσπᾶσθη τὸν Ῥιχάρδον καὶ ἤρχισε νὰ συζητῇ μετ' αὐτοῦ περὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων. Κατὰ τὴν συζήτησιν ὅμως ἐτόλμησεν ὁ Ῥιχάρδος νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι «μόνη ἡ Χριστιανικὴ πίστις ἦτο ἀληθής». Τὸ πλῆθος τῶν περὶ τὸν Πασᾶν ἀξιωματικῶν ἐξηγέρθη κατὰ τῆς θρασείας ταύτης ἐκφράσεως· τότε ὁ Πασᾶς, ὅστις ὅμως ἦτο μεγαλόψυχος, στραφείς πρὸς αὐτοὺς εἶπε.

«Δὲν βλέπετε ὅτι ὁ ξένος δὲν γνωρίζει καλὰ τὴν γλῶσσαν; Ἄς υπάγωμεν τώρα νὰ κυριεύσωμεν τὴν Κρήτην καὶ ὅταν ἐπανέλθωμεν τὸν προσκαλοῦμεν νὰ ἐξηγηθῇ».

Καὶ ἔτσι ὁ Πατερ-Ῥιχάρδος τὴν ἐγλύτωσε.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥΣ

ΑΠΟ ΜΑΚΡΥΑ

Ὅταν μοῦ πρωτοῖνοιες τὴν τρυφερὴ καρδιά σου, Μοῦ φάνηκε πὼς ἐβλεπα χαρέμι τουρκικὸ
Κι' ὅταν σέ εἶδα νὰ μὲ θές κι' ἐμὲ χανούμισά σου
Μοῦ φάνηκε τὸ κίνημα πολὺ Σουλτανικὸ.

Τὸ νέο θαύμασα Χαμίτ, τὸ νέο τὸ Σουλτάνο,
Ποῦ ἓνα τέτοιο ἔστησε χαρέμι 'ς τὴν καρδιά,
Κι' εἶπα: σέ τέτοιον ἔρωτα 'ψηλὸ ἐγὼ δὲν φτάνω
Καὶ σέ θαυμάζω πάντοτε, ἀλλ' ἀπὸ μακρυὰ.

ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Γερμανὸς ἀρχαιολόγος Θεόδωρος Οὐτίσινγκερ, ἐλθὼν πρὸ διετίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπως μελετήσῃ εἰδικῶς τὴν αἰσθητικὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐξέδωκεν εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον τὰς

μελέτας του. Εἰς τὸν πρόλογον δημοσιεύει τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος. Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Φραγκφούρτης» κρίνει ἐγκωμιαστικῶς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ὡς προϊόν βαθείας καὶ ὀρίμου μελέτης καὶ ὡς διαφωτιστικὸν καὶ διδακτικὸν διὰ πάντας τοὺς ἐραστὰς τοῦ ὧραίου. Εἰς τὸν πρόλογον ὁ συγγραφεὺς ἐκφράζεται μετὰ πολλῆς συμπαθείας διὰ τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα, καταλήγει δὲ λέγων, ὅτι «πρέπει νὰ κατέλθῃ τις εἰς τὴν πατρίδα τοῦ ὧραίου διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ εἰς τὴν ὀλικὴν του ἐκδήλωσιν, διὰ ν' ἀνεύρῃ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ζώντων τὸν τύπον τοῦ ἀρχαίου μυσταγωγοῦ τοῦ καλοῦ καὶ νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν νοητὴν ἐποχὴν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ πνεύματος».